

HORVÁTH JENŐ

Időmolekulák

*Összetorlódnak az Idő
molekulái, szaporodnak
az indulatok kézlenyomatai
tisztességed talapzatán a ledönthetőség
sorsszerűségében, s bordáid közt
a hiány ingázik, veretes küllők
közt, mint megalkuvás, az imát
nehezítő kövek zuhanása
idején a vers teszi a dolgát,
lélektől lélekig alkuszik és
rád kövesedik, mint feloldozás, míg
jársz névtelen csontok felett – tudatlanul.*

Hűvös hűtlenségben

*Megtisztulnak a józan Ítéletjárók,
szavaikban levétnak a harangok,
míg túrt cinkos feloldozásban
holt évszakok betűit ragozom,
a félelem időszerecskéje megnevez,
és tudatom ellen vigyáz büntethetőséget,
míg keresztem megállóiban szegezi ikonom,
az Igét virrasztó jelképleteket, és
fájó, hűvös hűtlenségével beczi
arcom viasztalanságát a rám
kövesedő zuhanások idején,
hol magamért teremtést tagadok.*

Stigmák közt

*Fadrusz utca, a délutánok
lépcsőháza előtt oltárokat
emeltél, ha bűnbe estél,
mert ismeretlen kezek után albumokat
lapoztál, óramutatók túrt
pontosságában – menthetetlenül –
hol józanságod választotta istenét,
mint látásod a szelíd női arcokat,
a végtelenített kérdés szorításában,
míg repedt sípú lélekorgonádon hiányt
gyakoroltál a futamokat rámozó
Időben, a megosztott teremtés
lefejezett hitével, mert félreállított
egy felsőbbrendű értelem; Igaztalanul,
az eretnekségedet vallató stigmák közt,
talpig szégyened fájó Igétlenségében.*